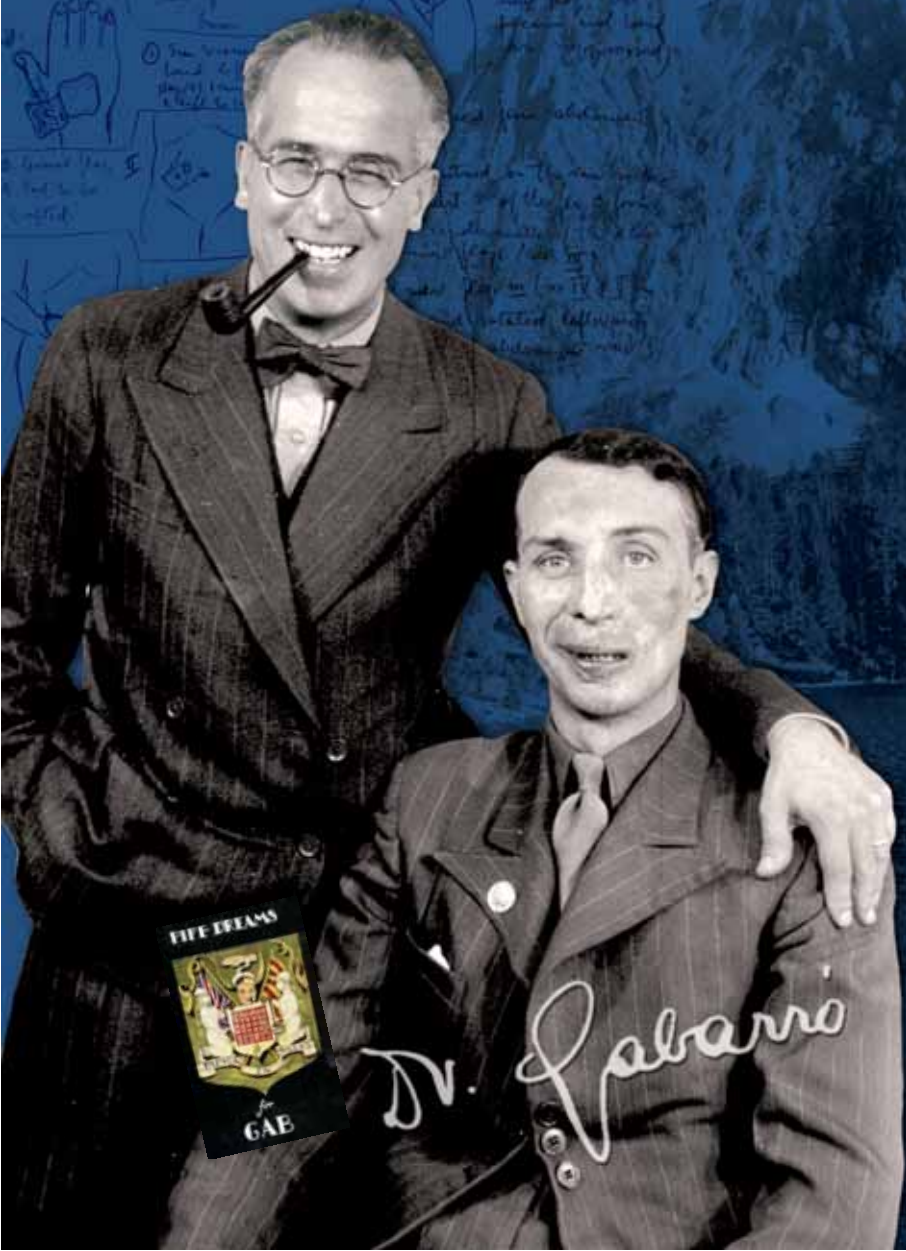

PERE GABARRÓ I GARCIA

1899 - 1980

FAMÍLIA

Pere Gabarró i Garcia, nascut al número 6 de la Rambla Nova d'Igualada el primer dia del mes de gener de 1899. El darrer dels dotze fills que tingueren el matrimoni format pel fabricant de naps Aleix Gabarró Castello (47 anys) i per la filla i germana d'industrials Teresa Garcia Fossas (40 anys). Només quatre Gabarró i Garcia arribaren a edat adulta, el fill més gran Adolf i el fill més petit Pere, més dos altres germans Ròmul i Marius.

Josefina Viader, natural de Sant Feliu de Guíxols, filla d'impressor i llibreter de la vila, tot estujejant a casa de la seva cosina a Sant Fost de Campsentelles coneguda a Pere Gabarró, que treballava com a farmacèutic a Mollet. Poc després es casaren, el març de 1928 al Monestir de Montserrat.

Del matrimoni Gabarró-Viader nasqueren dues filles i un fill. Elles tingueren el nom de verges de muntanyes catalanes, Núria i Montserrat. Ell, el nom del pare. En Pere Gabarró i Garcia gairebé no tingué temps de gaudir de la infantesa dels seus fills. Tot deixant el país, en el camí cap a l'exili a primers de 1939, s'atansa fins Sant Esteve de Palautordera a batejar el seu fill Pere i marxà cap a França. No torna a Catalunya fins el 1947.

Els Gabarró-Viader es van escriure moltes cartes entre Sant Feliu de Guíxols i els hospitals del front de guerra de la Batalla d'Anglaterra. Només es trobaren una vegada, un cop acabada la guerra mundial, a Andorra, gràcies a la mediació del Dr. Joaquim Trias i Pujol. Davant la impossibilitat de refer la vida familiar a Anglaterra, els Gabarró-Viader tornaren a començar, a Barcelona, a partir de 1947: la Núria ja en tenia 18 anys, la Montserrat 14 anys i en Pere 8 anys.

La vida de Pere Gabarró girà al voltant dels seu amors: el país, la medicina i la família. Una família nombrosa amb molts néts i besnéts Gabarró.

ESTUDIS

Estudis de
farmàcia i medicina
a la Universitat
de Barcelona

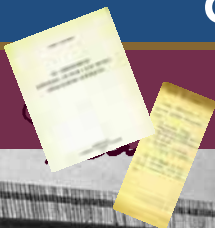

"Jo vaig tenir la desgràcia de perdre el meu estimat pare quan tenia 9 anys. Vaig acabar el batxillerat als 15 anys i aleshores va començar la meua primera lluita: la meua família volia que jo fos farmacèutic i jo volia ésser cirurgià. No em quedà altre remei que estudiar Farmàcia i anar darrera d'un taulell per guanyar-m'hi la vida. Per sort el fill del farmacèutic estudiava Medicina i fou prou amable per deixar-me estudiar amb els seus llibres i d'aquesta manera quan vaig acabar els estudis de Farmàcia (1918) ja tenia tres cursos de Medicina. Em vaig llicenciar en Medicina als 24 anys (1923). Així vaig guanyar la meua primera lluita".

Admes al Col·legi de Metges de Barcelona el 1924, des d'aleshores exercí com a cirurgià general a Barcelona, amb consulta al Passatge de Sant Joan, 7, 1er 1a. Completa la seva formació a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, com a professor ajudant de classes pràctiques de Medicina Legal i Toxicologia (1923-25), d'Anatomia Topogràfica i Operacions (1929-30) i de Patologia Quirúrgica I i II (1930-33). Amplia estudis de Semiologia Digestiva a l'Hospital de Santa Creu i Sant Pau, amb el Dr. Francesc Gallart (1929).

(Letter from) Fabra

CATALANISME

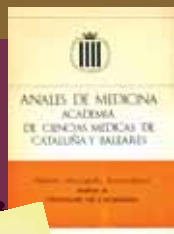
interessant de

per un estudi comparatiu

estudie

Conferència del Dr. Pere Gabarro en commemoració del centenari del naixement del mestre Pompeu Fabra, Barcelona 1968.

1. Un diàleg barcelonès barcelonès de la XV^a edició del Congrés de Metges i Biòlegs de Catalunya (del 1934) m.º Roca

Des de la Societat de Cirurgia de Catalunya i de l'Associació de Metges i Biòlegs de Llengua catalana, Gabarro contribuï a impulsar una història de la cirurgia catalana. En fou secretari del Comitè de Recerques i Investigacions Històriques de l'Associació, entès com a part del programa de regeneració científica i de construcció nacional, i també el representant per participar en el Xè Congrés Internacional d'Història de la Medicina celebrat a Madrid (1935). La commemoració del naixement del cirurgià Antoni Gimbernat (1734-1816), en el marc de la celebració a Barcelona del VIIIè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana (1934), serví aquest objectiu mitjançant la promoció d'un premi per als millors treballs sobre la història de la cirurgia catalana. La guerra estroncà les iniciatives per a una institucionalització de la història de la medicina catalana.

2. "El Pla de la Llengua Catalana"

3. "El Pla de la Llengua Catalana"

"... us agraïxo d'haver-me donat ocasió per a defensar —una vegada més— una de les coses que més estimo en aquest món: la llengua catalana. I la meua estimació no és solament sentimental, sinó perquè la llengua catalana representa per tots nosaltres no solament la llengua que Déu ens dona, sinó perquè ella és la base de tota la nostra personalitat històrica. Així podem ben dir que Catalunya o, si voleu, les terres catalanes comencen i acaben allà on comença i acaba la llengua catalana".

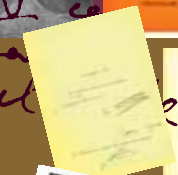
"La llengua és la base de tota nació... Tant és així que no solament les nacionalitats reivindiquen la seva llengua, sinó que els pobles opressors posen cura especial en imposar el seu idioma al dels països que dominen".

Catalanisme és el veure

ni la llengua catalana

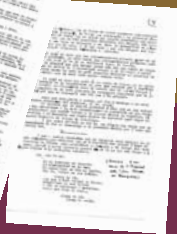
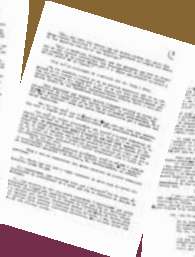
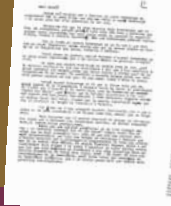
tres.

... a un idioma que a través dels segles i de trasbalsos històrics havia perdut una fesomia gramatical i fonètica i havia perdut la seva puresa, Fabra amb els seus col·laboradors, li retornà l'harmonia necessària per a fer-ne un instrument completament modern. ...seria just que fos a casa nostra festa nacional el dia del naixement de Pompeu Fabra

”

Membre de l'Associació de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana, del Sindicat de Metges de Catalunya i Balears, de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, de la Societat de Cirurgia de Catalunya, dels Congressos de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana, col·laborador en el Diccionari de Medicina dirigit per Manuel Corachan, Pere Gabarró va participar plenament com a professional de la medicina en la construcció de la identitat nacional catalana.

"Hi ha algú que pregunta: és que el català és apte com a llenguatge científic?"

No en tingueu pas cap dubte.

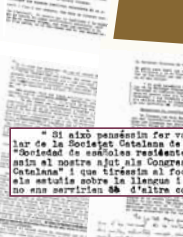
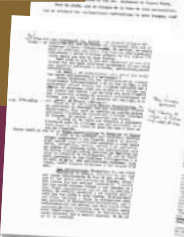
Si a algú li sembla una utopia el que he dit, en tindrà prou per a convèncer-se de que no és així mirant els volums que porto de la Societat de Cirurgia de Catalunya, les Monografies Mèdiques, La Medicina Catalana, apart de les publicacions del nostre Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya i del Butlletí de l'Acadèmia.

Quan a Catalunya teniem la Universitat Catalana autònoma, els professors podien parlar i fer les classes com creguessin més convenient. Gairebé tots les feien en català.

Heus aquí el perquè hem de procurar que la nostra cultura tingui un valor veritable. A això si que hauriem de dedicar-hi tots els nostres esforços i sacrificis.

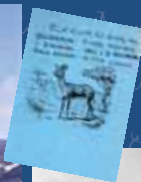
És per tot això que estic convençut de que l'ús normal de la nostra llengua en totes les nostres activitats socials, científiques i específicament mèdiques donaria major valor a les nostres publicacions i major força a la nostra personalitat catalana".

De del català... **La** llengua catalana representa per tots nosaltres no solament la llengua que Déu ens donà, sinó perquè ella és la base de tota la nostra personalitat històrica.

" Si això penséssim fer valdria més que aplicar de parlar de la Societat Catalana de Cirurgia, parlarem de la "Societat de catalans residents en Catalunya", que només amb el nostre ajut als Congressos de Metges de Llengua Catalana" i que tirarem al foc els diccionaris i tota els estudis sobre la llengua i la medicina catalanes que no ens servirien ~~de~~ d'altres coses que de fer els casants."

EXCURSIONISME

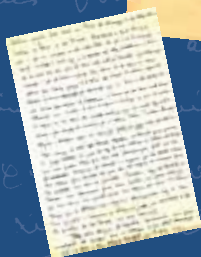

Pere Gabarró fou membre dels anys 20 de l'Agrupació Excursionista Júpiter, dels Minyons de Muntanya i d'altres entitats lligades a l'escoltisme, entès com a eina de redreçament de la joventut catalana.

Als Joves de Catalunya (1930)
"La nostra finalitat és promoure un moviment de la joventut catalana amb tota l'activitat i l'empenta de la gent jove, per al propi millorament en tots els aspectes, moral, intel·lectual, social i físic, i desenvolupar el seu interès per totes les causes nobles.

Creiem urgent atendre la tasca de fer conèixer la nostra terra, la seva llengua, la seva història i la seva cultura a les joves promocions, coneixements dels que per força es veieren privades durant els darrers anys".

"On jo vaig conivure més amb Mestre Fabra fou a Palestra, l'entitat fundada el 1930 per J.M. Batistia i Roca. A Palestra tots els partits polítics catalans hi tenien entrada amb l'obligació de no parlar de política de partit... Quan Palestra celebrà els primers campaments de Minyons de Muntanya i de Guies Excursionistes, Fabra, el president, volgué assistir-hi. Mestre Fabra s'hi sentia bé entre la joventut i l'ambient que es vivia entre els homes de Palestra. L'any 1930, als 62 anys, fou el cap del campament celebrat a Bellaterra".

Com les muntanyes no hi ha res al món

El 1959 es creà a Montserrat l'Associació Catalana d'Escoltisme, amb l'objectiu de preservar la unitat de l'escoltisme tot permetent l'autonomia de cada agrupació: el primer president fou el Dr. Pere Gabarró.

...el que si que fou extraordinari és que l'excursionisme el portà damunt des que nasqué fins que ens deixà: el seu excursionisme era simple, delicat; no era altra cosa que el desig d'estar en plena naturalesa, de respirar l'aire del camp, de mirar i admirar totes les bel·leses que s'hi troben, des de l'erba que creix fins als grans boscos; des del rierol més minúscul fins a l'Ebre; des del turó de Santa Creu d'Olorda fins al Canigó. El mar, la muntanya, la plana, les cases de pages, les barraques de pastor, les velles ermites; l'enraonar d'aquesta gent del camp, admirar-ne la seva simplicitat, a vegades la riquesa i la precisió de les seves paraules.

...doncs bé, jo crec que les seves sortides del diumenge o les grans excursions no eren altra cosa que això mateix: un «escampar la boira», un descans del treball intens, un canvi de treball i la dedicació a contemplar la naturalesa i a respirar-ne l'aire fresc.

«És extremadament interessant repetir el que el mateix Mestre Fabra (Pere Gabarró) deia, parlant de l'excursionisme, mentre era a l'exili... Deia: «Tots els esports em plauen, però l'excursionisme sobretot. Per a mi ha estat el complement de la meua vocació filològica [quirúrgica]... Si els dies que he passat estudiant m'han deixat sempre espiritualment satisfet, els dies d'excursió i, de preferència, els de campament a dos mil metres d'alçària, respirant l'aire dels cims enmig d'un món pur i en llibertat total, completen físicament i adhuc diria moralment entre els millors de la meua vida. Si ara tornes a Catalunya pots ser ja no estudiant més, però encara faràs excursions... (una pausa). Perquè ara que tinc 74 anys, encara camino dues hores i no em canso...».

Podem ben dir que l'excursionisme de Fabra [Gabarró] era el de l'home que està enamorat de la seva terra, i volia veure-la sovint... Mestre Fabra ens ensenyà dos dels camins més nobles per a la nostra dignitat de catalans: primer, el de conèixer bé i estimar més la nostra terra i, segon, el de polir i dignificar la nostra llengua. Tant de bo que sabéssim imitar-lo

MAR M

EXCURS

PERE G

"I finalment, anem a visitar el cim més alt de Catalunya, la Pica d'Estats, situada en la Vallferrera i l'Arriège, als 3.141 metres. El primer catala que ens consta que hi puja fou mossèn Clinto Verdaguier, el dia 24 d'agost de 1883".

"... el 1932, quan encara no hi havia el Refugi de Vallferrera i l'únic aixopuc es trobava a la cabana de Boet, vaig proposar-me trobar un camí que pugés a la Pica d'Estats sense necessitat de sortir de Catalunya, ni, per tant, d'entrar a la conca gelada francesa. Anant sol i després d'una jornada de dotze hores, vaig pujar i baixar tranquil·lament del pic més alt. L'any 1935 vaig repetir el mateix camí amb una colla del Centre Excursionista de Catalunya, Joves i noies... L'amic Bofill batejà el camí de "Via Gabarro". Perquè fou un bateig merescut, tinc la immodestia de dir-ho i d'acceptar-ho... Pel juliol de 1936 mossèn Antoni Batlle i Mestre i els seus Minyons pujaren a la Pica d'Estats, i oïren missa i hi deixaren una creu. En commemoració d'aquest 25 aniversari, pel juliol de 1961 vuit Minyons de Muntanya –entre ells un noi de tretze anys– pujaren al Pic Oriental i uns altres onze pujaren al cim més alt, a 3.141 metres seguint les meves indicacions i sense trobar cap gran dificultat. Això ens demostra que no es tracta de cap camí d'escalada. És simplement una grimpada un xic delicada, però res més".

ONS DE
BARRÓ / GARCIA
A PEU
EN VEHICLE I PER CARRITORA
PER FERRO-CARRIL

CIRURGIA

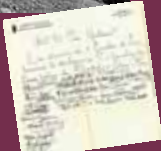
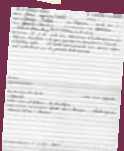
“Durant els meus estudis universitaris ja estava fascinat amb les operacions abdominals i les plàstiques. Em recordaré sempre que al llibre d'operacions que estudiàvem, el Marion, el del cirurgià francès, hi havia un dibuix amb un penjoll indià frontal per a reconstruir el nas. Allò em semblà una cosa meravellosa”

“Abans d'acabar la carrera estava ja en el servei de Clínica Quirúrgica de la Facultat de Medicina de Barcelona, a càrrec del Dr. Joaquim Trias i Pujol... Hi havia aleshores d'auxiliar a la Catedra el Dr. Joan Puig Sureda de qui en vaig ser ajudant i de qui vaig aprendre les primeres lliçons pràctiques de cirurgia, amb predilecció de Cirurgia Abdominal... Vaig tenir ocasions de fer gastrectomies segons Billroth. Amb la vinguda de Moscou del professor Judine vaig tenir oportunitat d'aprendre la seva tècnica de resecció gàstrica, a base de deslligar l'estómac primer per la part alta i aleshores amb l'estómac a la mà dissecar la part posterior del pilor amb molta més facilitat... En acabar la carrera vaig dedicar-me a Cirurgia General i especialment a Cirurgia Abdominal”.

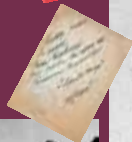
“L'any 1930 em vaig iniciar en la Cirurgia Plàstica de forma autodidàctica i estudiant els llibres i les tècniques descrites per Marlon, Joseph i Gillies. L'any 1933, essent secretari de la Societat de Cirurgia de Catalunya, vaig presentar el meu primer treball de Cirurgia Plàstica, que era el d'una cara d'un miner lesionada greument per una explosió i al que calgué refer dues tercers parts del nas, la galta i les parpelles”.

El 1933 es fundà l'Escola d'Infermeres de la Generalitat de Catalunya, amb una residència al carrer del Comte d'Urgell, davant de l'Escola Industrial, Cabarro en fou professor. L'objectiu pràctic de la seva formació s'aconsegui mitjançant l'acord amb el claustre de la Facultat de Medicina que facilità l'accés de les infermeres a les aules, museus, laboratoris i museus i a les sales de l'Hospital Clínic.

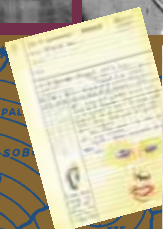
“Heus aquí perquè diem que la infermera té una missió social importantíssima per a complir, tot millorant els seus coneixements i fent la pròpia vida més elevada, més digna, més honorable”.

GUERRA

“ L'any 1936 va venir la guerra civil a Espanya. Jo estava com a cirurgià de l'exèrcit de la República. Fou una lluita tràgica i perduda, i que costà 1.000.000 de víctimes ”

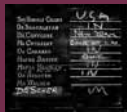

"Durant la guerra civil de 1936-1939 vaig ser primer representant d'Acció Catalana Republicana al Consell de Sanitat de Guerra de la Generalitat de Catalunya, destinat a vigilar l'organització de Sanitat a la part alta del front d'Aragó i de la regió pirinenca catalana, i més tard designat Comandant de l'exèrcit i Cap d'equip quirúrgic. Vaig anar destinat l'agost de 1937 a Codo primer i a La Puebla de Híjar després, al front d'Aragó, fins el març de 1938 quan hi hagué el bombardeig de l'hospital i la retirada del front d'Aragó. Vaig ser el cap de l'hospital de Barbastro durant l'ofensiva fallida d'Ossa, als mesos d'abril i maig de 1938. Després seguí a Catalunya, als hospitals de Gandesa, de l'Espluga de Francolí, de Vilanova i la Geltrú, de la Pobla de Claramunt i a Manresa, on vaig ser destinat com a Cap del Tribunal de Sanitat de l'Exèrcit de l'Est. Finalment vaig passar a l'Hospital de la Creu Roja de Barcelona, a l'Hospital de Sant Hillari Sacalm, a Santa Coloma de Farners i d'allí a Figueres I, en tren hospital, el dia 5 de febrer de 1939, per Port-Bou, a l'exili..."

Marc 1937

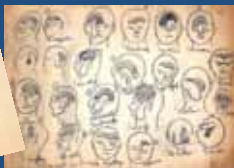
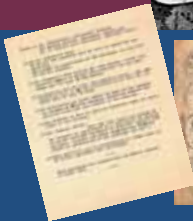
“ Al final vaig deixar la meva família i vaig marxar a Londres ”

EXILI

"...i a l'exili. Perpinya primer i Londres 15 dies més tard, on hi tenia un germà, Marius, casat. Tenia cinc lliures esterlines a la butxaca com a tot capital".

La vida a Anglaterra fou ben difícil: lluny de la família, estranger i exiliat polític, ple de dificultats per exercir la medicina i a les portes d'una altra guerra.

"Allí em vaig afegir a allò que anomenavam la Legió Estrangera de la Cirurgia Plàstica, tots els metges observadors de Sir Harold: el Dr. Tanzer de Hanover, Dr. Sanvenero Rossellini d'Itàlia, Dr. Ossanolou de Teheran, Dr. Nash de Txecoslovàquia, Dr. Gunnar Ulland de Noruega i jo mateix. Entre tots podien parlar 13 llengües.

En començar la guerra, a la tardor de 1939, vaig anar a East Grinstead al Queen Victoria Cottage Hospital, que era l'Hospital de la RAF (Royal Air Force), dirigit per un dels ajudants de Gillies, Sir Archibald McIndoe, on vaig tenir oportunitat de veure i ajudar en el tractament dels cremats de guerra.

A principis de 1942 vaig anar a Basingstoke, a Rooksdown House, hospital improvisat on feu tota la guerra Sir H. Gillies. Al llarg d'aquest temps vaig prendre notes de totes les operacions, amb els croquis corresponents, el que feu que Sir Harold m'oferies un petit sou - 30 xillings per setmana - per fer croquis d'operacions i accés lliure al seu arxiu. Poc després Sir H. Gillies aconseguí que el Ministeri de Sanitat em nomenés Research Worker amb un sou moderat de 125£ per any. Allí vaig poder veure i practicar tot el que es feia en la Cirurgia Plàstica més avançada".

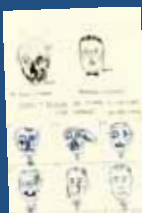
A la tardor de 1942, el cirurgià americà John Marquis Converse fou cridat al front asiàtic, i el cap del servei, Prof. Wilkinson, m'oferi aquella plaça vacant al Baguley Emergency Hospital de Manchester.

Vaig entrar al servei amb el càrrec de Junior Surgeon, que mig any més tard passa a Assistant Surgeon i un altre any més endavant fou ja de Senior Surgeon; encarregat de 4 sales de 40 llits cadascuna i amb completa independència de treball. També em vaig fer càrrec de totes les reconstruccions plàstiques del Cancer Christie Hospital i Holt Radium Institute de Manchester.

Allí vaig treballar intensament durant tota la guerra mundial i vaig tenir les millors oportunitats per a tractar cremats, ferits i mutilats de guerra i malalts de càncer".

Dr. Tanzer de Hanover, Dr. Sanvenero Rossellini, Dr. Ossanolou, Dr. Nash, Dr. Gunnar Ulland i el Dr. Harold Gillies.

“ Ja el 1939 vaig aconseguir que Sir Harold Gillies - considerat el pare de la Cirurgia Plàstica moderna-m'admetés per ajudar-lo i practicar l'especialitat ”

“ Allí vaig poder aprendre de la meravellosa capacitat d'observació i enginy de Sir Harold; de l'excel·lent tècnica de Sir Archibald McIndoe; del coneixement precís de Mr. Rainsford Mowlem; i de l'experiència i el sentit comú del Professor Thomas Pomfret Kilner ”

El Dr. Miquel Gras, pensionat a Londres (1945), va aconseguir passar tres setmanes amb Gabarró a Manchester: "Allí vaig veure coses realment molt ben fetes. Més enllà de la seva gran habilitat quirúrgica, Gabarró dibuixava un pla de les intervencions molt ben elaborat. El dibuix és molt important sobretot perquè pots fer el pla d'una intervenció reflectint tots els passos que has de fer en una operació. És molt convenient tenir un seguiment gràfic de cada cas. Jo vaig treure molt bones conseqüències i ensenyances d'allò que Gabarró em va poder ensenyar aleshores".

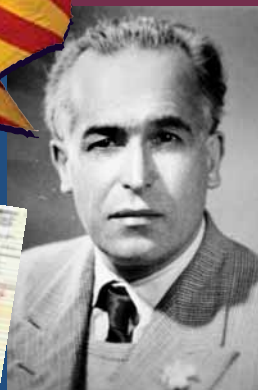
Gabarró aprofita la duresa de l'exili: comunica ciència en programes de la BBC, publica a les revistes anglosaxones més importants, desenvolupa un nou tipus d'empelt de teixits -l'empelt en tauler d'escacs o segells-, dissenya una placa que permetia precisar l'amplada dels empelts tallats i establir contactes amb cirurgians plàstic d'arreu del món.

"Havent arribat a Anglaterra com un desconegut i havent aconseguit un càrrec important i un gran respecte dels metges anglesos era per a mi una victòria molt gran. Victòria incompleta, però, per no tenir la meua família al meu costat i perquè les lleis angleses no permetien donar facilitats perquè els meus familiars poguessin venir amb mi".

RETORN

“ A Barcelona vaig trobar moltes portes tancades ”

“Tot i que se m'havia promès el reingrés a càrrecs aconseguits per oposició, res no compliren. Vaig haver d'espavillar-me estrictament pel meu compte.

...el Professor Xavier Vilanova, veient la meua situació i sabent ben bé el que em passava, va acollir-me al seu servei sense pors del que diran, en una època que sabem era delicat afavorir els que no ens sentíem governamentals.

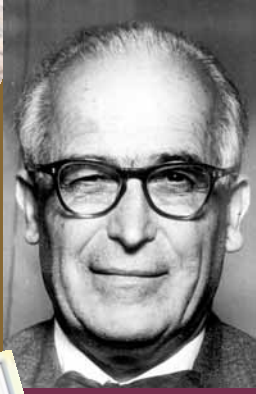
Poc després vaig entrar a l'Hospital de Sant Pau, on fou necessari fer oposicions... i així entrar com a simple metge. El Dr. Joan Puig Sureda va acceptar-me al seu servei (1947) i quan el Dr. Jaume Pi Figueras fou nomenat Cap d'aquell servei (1950), acceptà els meus serveis amb la més àmplia llibertat d'acció, com si realment fos un Senior Surgeon”.

Visità particularment en el seu despatx professional, a l'avinguda Diagonal número 598 de Barcelona, i fou nomenat director del servei de cirurgia plàstica i cirurgia facial de l'Institut i Clínica Corachan.

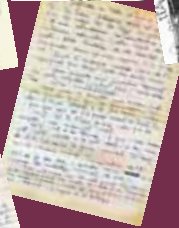
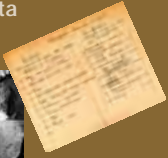
Alguns companys d'especialitat s'establien alhora: Miquel Gras a l'Hospital de la Creu Roja (1946), Llorenç Mir i Mir (1947) i Jaume Pianas Guasch (1949) a l'Hospital Clínic.

“ Fou per Sant Josep de l'any 1947 que vaig tornar a Barcelona, amb molta experiència, molt instrumental i documents, bastants coneixements i molt poques pessetes, però estava al costat dels meus estimats, mare, esposa i els tres fills ”

Pere Gabarró tingué un equip estable de col·laboradors: els doctors Manuel Burdeus, Huguet, Castells i Ramon Riu. També una col·laboradora que ho fou amb entusiasme, delicadesa i traça, la meua filla Núria, que durant anys fou una instrumentista excel·lent //

La cirurgia plàstica depenia de la cirurgia general i oficialment no tenia reconeixement com a especialitat. El 1953 Pere Gabarró organitzà el I Curs de Cirurgia Plàstica i Reconstructiva a l'Hospital de Sant Pau. En féu un total de set cursos fins el 1959.

Va ser membre fundador i primer president de la Societat Catalana de Cirurgia Plàstica i Estètica, filial de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i de Balears, càrrec que ostentà des de 1961 fins a 1965. Des d'aquesta institució es fomentaren reunions, intercanvis, curssets de formació i especialització, congressos. Les acadèmies internacionals convidaren constantment el Dr. Pere Gabarró a fer conferències, participar en congressos, cursos i homeniatges.

A Nova York es congratula de ser convidat a un congrés internacional d'oftalmologia: "En veure aquest programa un es fa càrrec del moment solemne que ha arribat a la Cirurgia Plàstica, ja que això és el reconeixement oficial que la Cirurgia Plàstica té uns principis, unes tècniques i uns experts amb un coneixement reconegut com a útil, com a font de progrés, com a font per a millorar les tècniques.

Si l'aplicació dels principis de la Cirurgia Plàstica ha fet possible resultats fins ara no somiats, jo no puc veure cap raó perquè l'aplicació dels mateixos principis i mètodes a la Cirurgia en general no puguin contribuir a millorar els seus resultats.

“ Jo crec que en l'estudi dels principis de la Cirurgia Plàstica hi ha amagada una gran font de coneixements que poden canviar el futur de la Cirurgia ”

